U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného, v právní věci žalobce: **O. G.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015, čj. OAM-621/ZA-ZA14-P16-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, čj. 2 Az 38/2015-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci (dále „stěžovatel“) udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 24. 6. 2014 (dále jen „zákon o azylu“). Podanou žalobu Městský soud v Praze v (dále jen „městský soud“) záhlaví označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Proti danému rozsudku se stěžovatel brání nyní podanou kasační stížnost.

[2] Stěžovatel podal dne 14. 7. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod své žádosti uvedl, že má v České republice přítelkyni, která je těhotná, a že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože by ho tam odvedli do armády.

[3] Městský soud ke vzneseným námitkám uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí je dostatečně určitá; popsal, z jakých důvodů stěžovatel nenaplňuje podmínky dané v § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu pro udělení azylu, humanitárnímu azylu nebo doplňkové ochrany a uvedl, že žalovaný nepochyboval o pravdivosti stěžovatelem uváděných tvrzení, avšak jeho tvrzení nebyla azylově relevantní.

[4] Městský soud se rovněž vyjádřil k námitce, dle které žalovaný neumožnil stěžovateli vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 (dále jen „spr. ř."), čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel byl řádně předvolán na den 18. 8. 2015. Následující den obdržel žalovaný bez dalšího vysvětlení výměnný list prokazující, že stěžovatel byl v době, na kterou byl předvolán k seznámení se s podklady, na vyšetření u praktického lékaře. Dle soudu chtěl-li stěžovatel tohoto svého práva využít, měl možnost požádat o náhradní termín pro seznámení se s podklady, avšak nic takového neučinil. Zároveň nebylo porušením § 37 odst. 3 spr. ř., pokud stěžovatelem předložený výměnný list nepovažoval žalovaný za vadné podání, ale pouze za sdělení důvodu, pro který se k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve stanoveném termínu nedostavil.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. V ní namítal, že se soud nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když pouze převzal argumentaci žalovaného. Již v žádosti o mezinárodní ochranu sdělil důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá, a proto mu měla být udělena. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Stěžovatel rovněž namítal porušení práva na spravedlivý proces, jelikož mu nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na vyjádření k žalobě, jelikož námitky obsažené v kasační stížnosti jsou obdobné jako vznesené v žalobě. Nynější námitky jsou pouze obecného rázu bez potřebné individualizace. Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Soud se nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.), tj. zda kasační stížnost směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se stěžovatel domáhá zrušení soudního rozhodnutí, zda je podána z přípustných důvodů v souladu s § 103 s. ř. s. a zda není dána její nepřípustnost ve smyslu § 104 s. ř. s.

[9] Poté soud zkoumá její přijatelnost ve smyslu § 104a s. ř. s. (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, čj. 8 Azs 5/2006-30), tj. zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele" tak, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího*

správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů." Kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele i v případě, pokud v řízení před krajským soudem došlo k tak k zásadnímu pochybení, které má nebo by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za pochybení lze považovat takové vady, pokud soud v zájmu spravedlivého a předvídatelného rozhodování „*v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*" (tamtéž). V případě, že tomu tak není, zdejší soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[10] Soud v projednávané věci shledal, že kasační stížnost není nepřípustná, nicméně přesah vlastních zájmů stěžovatelů neshledal. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto kasační soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí zdejší soud podrobně věcně zabýval.

[11] Stěžovatel namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, jelikož mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel však možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí dostal. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že pokud tohoto práva chtěl stěžovatel využít, mohl požádat o náhradní termín. To však neučinil. Je na účastníkovi, aby správnímu orgánu sdělil, co svými podáními míní; správnímu orgánu nemůže být kladeno k tíži, pokud účastník svým podáním zamýšlel něco, co nijak nevyjádřil. Správní orgány totiž nemají povinnost domýšlet za účastníky nevyjádřené projevy vůle (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 4 As 141/2013-28, nebo ze dne 30. 8. 2017, čj. 6 Azs 216/2017-32). Pokud tedy stěžovatel zaslal dodatečně bez jakéhokoliv vysvětlení zprávu o vyšetření, žalovaný neměl povinnost domýšlet, že by se mohlo jednat o cokoliv jiného, než o sdělení důvodu, proč se stěžovatel úkonu neúčastnil.

[12] Další námitky stěžovatele (nevypořádání námitek a splnění podmínek pro přiznání mezinárodní ochrany) byly vzneseny tak obecně, že jsou pro soud, s výjimkou obecného přezkumu, v podstatě neuchopitelné. Stěžovatel nespecifikuje, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost, ani jakými tvrzeními prezentovanými již v žádosti o mezinárodní ochrany měl naplnit podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany. K nepřezkoumatelnosti se soud vyjadřoval nespočetněkrát (např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 24. 1. 2007, čj. 3 As 60/2006-46, č. 1109/2007 Sb. NSS, ze dne 19. 5. 2009, čj. 1 Azs 20/2009-68, a ze dne 8. 12. 2009, čj. 8 Afs 73/2007-111). Obdobně se vyjadřoval k povinnosti uvést konkrétní kasační body. Čím obecnější námitka, tím obecněji k ní může správní soud přistoupit a posuzovat ji (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, jehož závěr uvedený v bodě 32 lze použít i ve vztahu ke kasační bodům). Ve smyslu uvedeného soud přezkoumal napadené rozhodnutí, nepřezkoumatelné jej neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedených důvodů kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu